

UOHSX00828AA

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R100/2015/VZ-22075/2016/323/KKř

Brno 24. května 2016

V řízení o rozkladu ze dne 7. 4. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, jež podal zadavatel –

- **Severočeská vodárenská společnost a.s.**, IČO 49099469, se sídlem Přítkovská 1689, 415 50 Teplice, ve správním řízení zastoupená na základě udělené substituční plné moci ze dne 4. 2. 2015 Mgr. Renatou Papežovou, advokátní koncipientkou, ev. číslo ČAK 39153, BEHENSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář, IČO 03210677, se sídlem Kropáčkova 563/14, 149 00 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 3. 2015, č. j. ÚOHS-S35/2015/VZ-7639/2015/521/MŽi, vydanému ve správním řízení vedeném ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. h) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, výše specifikovaným zadavatelem při zadávání veřejné zakázky „**RÁMCOVÁ SMLOUVA NA ADMINISTRACI VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK**“ formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 3. 3. 2014 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 4. 3. 2014 pod ev. č. zakázky 353805 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 3. 2014 pod ev. č. 2014/S 047-078935,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S35/2015/VZ-7639/2015/521/MŽi ze dne 24. 3. 2015

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Severočeská vodárenská společnost a.s., IČO 49099469, se sídlem Přítkovská 1689, 415 50 Teplice (dále jen „**zadavatel**“), zahájila dne 3. 3. 2014 zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „RÁMCOVÁ SMLOUVA NA ADMINISTRACI VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK“ formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 3. 3. 2014 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 4. 3. 2014 pod ev. č. zakázky 353805 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 3. 2014 pod ev. č. 2014/S 047-078935 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Dne 24. 11. 2014 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle ustanovení § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, návrh navrhovatele Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol., s.r.o., IČO 02476649, se sídlem Vlastina 602/23, Severní Předměstí, 323 00 Plzeň (dále jen „**navrhovatel**“). Tímto dnem bylo podle § 113 zákona ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele vedené pod sp. zn. S1024/2014/VZ. Zahájení správního řízení Úřad oznámil jeho účastníkům dopisem ze dne 1. 12. 2014.
3. Úřad přípisem ze dne 10. 12. 2014 vyzval zadavatele k předložení dokumentace o veřejné zakázce, neboť tato nebyla Úřadu doručena. V reakci na předmětný přípis Úřad obdržel dne 15. 12. 2014 do datové schránky vyjádření zadavatele z téhož dne spolu s částí dokumentace o veřejné zakázce. Dne 17. 12. 2014 byla Úřadu prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb doručena část dokumentace o veřejné zakázce, z velkého dílu v kopii. Úřad zadavateli usnesením ze dne 19. 12. 2014 určil lhůtu pro předložení kompletní originální dokumentace o veřejné zakázce podle § 17 písm. v) zákona a pro předložení dokladu o doručení stejnopisu návrhu na zahájení správního řízení s vyznačením data jeho přijetí zadavatelem. Až dnem 6. 1. 2015 obdržel Úřad převážnou část dokumentace o veřejné zakázce, v chybějící další části pak dne 27. 2. 2015.

---

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona.

4. Z důvodu existence pochybností o tom, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem při poskytnutí vyjádření a dokumentace o veřejné zakázce, zahájil Úřad z moci úřední správní řízení vedené pod sp. zn. S35/2015/VZ.

II. Napadené rozhodnutí

5. Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad rozhodnutí č.j. ÚOHS-S35/2015/VZ-7639/2015/521/MŽi ze dne 24. 3. 2015 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým ve výroku I. konstatoval spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. h) zákona zadavatelem tím, že tento nedodržel postup stanovený v ustanovení § 114 odst. 6 zákona, když Úřadu nezaslal své vyjádření k obdrženému návrhu podanému navrhovatelem, a to spolu s dokumentací o veřejné zakázce, do 10 kalendářních dnů ode dne doručení návrhu, tedy do 4. 12. 2014, ale její podstatnou část poskytl až dne 5. 1. 2015, přičemž chybějící část dokumentace o veřejné zakázce, tj. rozhodnutí zadavatele o námitkách čtyř uchazečů o veřejnou zakázku proti vyloučení z účasti v zadávacím řízení, odeslal Úřadu až dne 27. 2. 2015. Výrokem II. byla zadavateli uložena za spáchání shora uvedeného správního deliktu pokuta ve výši 100.000 Kč.
6. V rámci odůvodnění výroku I. napadeného rozhodnutí se Úřad nejdříve zabýval postavením zadavatele, když s ohledem na jeho povahu a činnost konstatoval, že naplňuje definiční znaky zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona. Následně se Úřad zabýval otázkou „včasnosti“ doručení do datové schránky zadavatele, a to v souvislosti s tvrzením zadavatele o opožděném doručení návrhu navrhovatele. Úřad nicméně v souladu s judikaturou dospěl k závěru, že pro doručení je rozhodný den, kdy byl zadavateli návrh doručen dodáním do datové schránky, tj. den 24. 11. 2014, a nikoliv den, kdy došlo k přihlášení oprávněné osoby do datové schránky (tj. dne 25. 11. 2014, tedy po lhůtě podle § 114 odst. 4 zákona).
7. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyplývá, že zadavatel byl, bez ohledu na svou domněnku opožděnosti doručení návrhu navrhovatele do zadavatelovy datové schránky, povinen zaslat Úřadu své vyjádření k obdrženému návrhu spolu s dokumentací o veřejné zakázce do 10 kalendářních dnů ode dne doručení návrhu. Dle Úřadu tato lhůta zadavateli marně uplynula dne 4. 12. 2014. Vzhledem k tomu, že za okamžik splnění povinnosti zaslat vyjádření k obdrženému návrhu spolu s dokumentací o veřejné zakázce je nutno považovat až okamžik odeslání chybějících rozhodnutí zadavatele o námitkách proti vyloučení z účasti v zadávacím řízení, tedy den 27. 2. 2015, je zřejmé, že zadavatel svou povinnost naplnil až 95 dní po doručení návrhu, čímž jednoznačně porušil § 114 odst. 6 zákona.
8. Úřad se dále v napadeném rozhodnutí zabýval argumentací zadavatele, přičemž konstatoval, že nepřítomností osoby zastupující zadavatele nelze ospravedlnit nesplnění jakékoliv zákonem stanovené povinnosti, neboť odpovědnost za zadávací řízení nese v plném rozsahu zadavatel. Rovněž zadavatelem tvrzená finanční a časová náročnost zaslání dokumentace nemůže být důvodem pro nedodržení zákonných povinností zadavatele, jelikož z § 110 odst. 6 zákona jasně plyne povinnost zadavatele zaslat Úřadu vyjádření a dokumentaci o veřejné zakázce ve stanovené lhůtě bez možnosti výjimek z uvedené povinnosti.
9. Po ověření, zda-li nezanikla odpovědnost zadavatele za správní delikt, Úřad přistoupil k odůvodnění uložené pokuty. Při stanovení výše sankce za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. h) zákona zadavatelem vzal Úřad v úvahu závažnost správního deliktu,

zejména způsob jeho spáchání a jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Z hlediska následků a závažnosti správního deliktu Úřad přihlédl zejména k tomu, že v důsledku deliktního jednání zadavatele došlo k výraznému oddalování rozhodnutí Úřadu, neboť tento nemohl návrhem napadený postup zadavatele řádně přezkoumat, čímž došlo ke zbytečným průtahům. Z tohoto pohledu se tak jedná o správní delikt závažného charakteru. Jako přitěžující pak Úřad shledal i skutečnost, že zadavatele v rámci správního řízení opakovaně k zaslání dokumentace o veřejné zakázce vyzýval. Stran polehčujících okolností Úřad zohlednil skutečnost, že zadavatel zaslal dne 15. 12. 2014 Úřadu v kopii převážnou část dokumentace o veřejné zakázce, v důsledku čehož byla částečně umožněna kontrola postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Žádné další přitěžující ani polehčující okolnosti v souvislosti se spácháním správního deliktu nebyly Úřadem shledány. Při stanovení výše pokuty Úřad přihlédl, vedle obsahu obou obecných funkcí právní odpovědnosti (tj. represivní a preventivní), také k ekonomické situaci zadavatele, když uložená pokuta ve výši 100.000 Kč není, s ohledem na fakt, že zadavatel vykázal v roce 2013 čistý zisk ve výši 359.000.000 Kč, likvidační.

III. Námitky rozkladu

10. Dne 7. 4. 2015 obdržel Úřad rozklad zadavatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 25. 3. 2015. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
11. Zadavatel se domnívá, že je napadené rozhodnutí založeno na nesprávné aplikaci § 114 odst. 4 a 6 zákona, ve spojení s § 18a odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokument, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o elektronických úkonech**“), a rovněž že bylo vydáno v rozporu § 2 odst. 1 správního řádu.
12. Podle názoru zadavatele došlo ze strany Úřadu k nesprávné aplikaci zákona o elektronických úkonech, resp. k nesprávnému určení rozhodného dne, kdy byl zadavateli návrh do datové schránky doručen. Zadavatel je přesvědčen, že lhůta ve smyslu § 114 odst. 4 zákona marně uplynula dne 24. 11. 2014, přičemž její zmeškání představuje zánik práva na podání návrhu, resp. ztrátu obligatorní náležitosti aktivní legitimace k podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele. V souladu s § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech platí, že dokument dodaný právnické osobě, které ministerstvo vnitra na její žádost umožnilo dodávání dokumentů z datové schránky jiné fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu, což se v právě posuzovaném případě stalo až dne 25. 11. 2014. Na základě této skutečnosti má zadavatel za to, že mu písemnost nebyla doručena v zákonem stanovené lhůtě a nemohla tedy vyvolat právní následky zakotvené v § 114 odst. 6 zákona (neboť § 114 odst. 4 zákona výslovně hovoří o doručení zadavateli a nikoliv o dodání do datové schránky zadavatele).
13. V této souvislosti zadavatel upozorňuje na fakt, že zákon o elektronických úkonech rozlišuje doručování prostřednictvím datové schránky jednak orgánům veřejné moci a jednak fyzickým osobám, podnikajícím fyzickým osobám nebo právnickým osobám. Zatímco u orgánů veřejné moci došlo k ustálení rozhodovací praxe na názoru, že doručení nastává dodáním do datové schránky, u ostatních subjektů platí výslovná úprava stanovená v § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech, tedy že pro dodání je rozhodný okamžik

přihlášení do datové schránky. Opačný či jiný výklad by byl v rozporu nejen se zákonem o elektronických úkonech, ale i s § 2 odst. 1 správního řádu.

14. S ohledem na výslovnou právní úpravu okamžiku doručení prostřednictvím datové schránky zadavateli tak nebyl dán prostor pro jakoukoliv interpretaci a tedy ani pro aplikaci rozsudků Nejvyššího správního soudu, jež Úřad v napadeném rozhodnutí uváděl na podporu svých závěrů. Oba tyto rozsudky jsou dle zadavatele nepřiléhavé a nesprávně užití, neboť v tehdy posuzovaných případech byly zadavatelé územní samosprávné celky, a ty, na rozdíl od zadavatele v předmětné věci, naplňují z hlediska doručení definici orgánů veřejné moci a podle toho se jim také doručuje. Dále zadavatel v rozkladu uvádí, že odkazem na judikaturu nelze legalizovat přímý rozpor s výslovným zněním § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech, neboť tato úprava je jednoznačná a není třeba aplikace pomocného a sjednocujícího pramene práva, jímž dle zadavatele rozsudky (správních) soudů jsou. Předmětné rozsudky jsou právně závazné pouze pro účastníky řízení, ve kterém byly vydány a nezakládají jakákoliv práva či povinnosti zadavatele ohledně postupu v zadávacím řízení. Úřad podle zadavatele úmyslně neakceptuje právní úpravu stanovenou v § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech, přestože ji nijak nerozporuje. Nadto Úřad není a v právním státě ani nemůže být oprávněn sám určovat, kdy se bude zákonem řídit a kdy nikoliv, jak k tomu v posuzované věci došlo ve vztahu k § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Zadavatel v této souvislosti podotýká, že navrhovateli měla být příslušná právní úprava známa a měl jí tedy přizpůsobit čas, případně způsob odeslání návrhu.
15. Zadavatel v rozkladu dále uvádí, že poskytl Úřadu dokumentaci o veřejné zakázce ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 19. 12. 2014, jímž mu tato povinnost byla stanovena, přičemž současně započal poskytovat maximální součinnost, přestože měl k dispozici opravné prostředky, jimiž mohl fakticky ztížit přezkoumání svého postupu v zadávacím řízení. Rovněž zadavatel Úřadu poskytl podstatnou část dokumentace o veřejné zakázce v kopii, ačkoliv k tomu, dle svých slov, nebyl povinen.
16. V rámci rozkladu zadavatel rovněž tvrdí, že rozhodnutí o námitkách, které bylo dotčeným uchazečem řádně doručeno, nebylo součástí zasláné dokumentace o veřejné zakázce z pouhého administrativního pochybení. Po upozornění na tuto skutečnost však rozhodnutí o námitkách proti vyloučení z účasti v zadávacím řízení zadavatel bezodkladně Úřadu zaslal, proto nemůže být takové pochybení samo o sobě důvodem pro uložení pokuty, neboť by to odporovalo zásadě účelnosti a přiměřenosti správního trestání. Zadavatel k tomu dále uvádí, že trestání takového pochybení by bylo ze strany Úřadu neúměrné zveličování problému, což značí i to, že samotnému Úřadu je zřejmé, že jeho závěry nejsou dlouhodobě udržitelné.
17. Ohledně rozporu napadeného rozhodnutí se zásadou přiměřenosti a účelnosti správního trestání zadavatel dále uvedl, že mu není zřejmé, jak má uložená pokuta naplnit obě funkce právní odpovědnosti (to je preventivní a represivní funkce). Pokud by tyto funkce uložená pokuta plnila, znamenalo by to, že zadavatel bude na příště nucen jednat contra legem.

Závěr rozkladu

18. Vzhledem k tomu, že je zadavatel přesvědčen o souladnosti svého postupu se zákonem, navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání s tím, že zadavatel postupoval v předmětné věci v souladu se zákonem, neboť

mu návrh navrhovatele nebyl doručen včas, a tudíž povinnost zadavatele zaslat Úřadu vyjádření a dokumentaci o veřejné zakázce nevznikla.

IV. Řízení o rozkladu

19. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu, a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

20. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu zadavatele a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
21. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
22. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení, případně změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

23. Podstatou argumentace zadavatele je, že Úřad včasnost doručení stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele neposuzoval dle § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech, ale ve světle aplikovatelných závěrů Nejvyššího správního soudu prezentovaných v rozsudku č. j. 1 Afs 2/2013-46 ze dne 24. 4. 2013 (dále jen „**předmětný rozsudek**“), případně rozsudku č. j. 1 Afs 57/2013-39 ze dne 7. 8. 2013. Tento postup Úřadu považuji za zcela správný, neboť předmětný rozsudek jasně a autoritativně určuje pravidla při doručování stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, když staví doručení stejnopisu návrhu naroveň doručení originálu návrhu Úřadu, pročež musí být zároveň na takové doručování aplikována stejná výkladová pravidla a ustanovení zákona. Mám za to, že uvedený požadavek je zcela logický a zajišťující právní jistotu navrhovatele, jež spočívá v reálné možnosti navrhovatele včasně doručit písemnost do sféry vlivu zadavatele tak, aby byly s jistotou zachovány zákonem určené lhůty.
24. Vzhledem k tomu, že nedoručením stejnopisu návrhu zadavateli ve lhůtě stanovené zákonem prekluduje oprávnění navrhovatele dovolávat se přezkumu úkonů zadavatele v zadávacím řízení, je nanejvýš žádoucí, aby měl navrhovatel jistotu, že stejnopis návrhu bude při včasné odeslání také včas doručen, aniž by mohla být doba doručení jakkoliv ovlivněna ze strany zadavatele. Je totiž obecně nepřijatelné, aby adresát svým vlastním postupem určil okamžik, kdy mu bude písemnost doručena, tedy kdy z procesněprávního hlediska završí navrhovatelem zamýšlené jednání. Bez vztahu k právě posuzovanému případu je nutno upozornit na fakt, že při opačném závěru by mohlo potenciálně docházet k jistým obstrukcím spočívajícím v pasivitě zadavatelů při přihlašování se do jejich datových schránek, pro něž by na straně uchazečů bylo znemožněno či alespoň značně ztíženo bránit se proti nezákonnému postupu zadavatele v zadávacím řízení. I kdyby však

k takovým úmyslným jednání nedocházelo, případně kdyby obdobné důsledky vyvolaly objektivní příčiny, je nutno přiklonit se k závěru, že pasivní přístup či nečinnost adresáta (tj. nepřihlášení se oprávněné osoby do „neomezeně přístupné“ datové schránky) nemůže ovlivnit okamžik doručení, na němž nadto stojí zachování prekluzivní lhůty k účinnému podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele.

25. Pro perfekci podání návrhu je v souladu s § 114 odst. 4 zákona nutné, aby stejnopis návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení, byl ve lhůtě 10 dnů ode dne, v němž navrhovatel obdržel rozhodnutí o nevyhovění námitkám, doručen vedle orgánu dohledu i zadavateli, proti jehož postupu návrh směřuje. Doručení stejnopisu návrhu tedy zásadně a přímo ovlivňuje následnou přezkumnou činnost Úřadu, a to i přesto, že primárním smyslem jmenovaného ustanovení je informovat zadavatele o záměru dodavatele podat návrh na přezkoumání úkonů zadavatele a o jeho obsahu. Informační či oznamovací smysl ustanovení vyplývá i ze směrnice Rady č. 89/665/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce. Ta stanoví, že členské státy mohou požadovat, aby osoba, která má v úmyslu zahájit přezkumné řízení, oznámila zadavateli domnělé protiprávní jednání a svůj záměr podat návrh na přezkum. Ve světle uvedeného je tedy nutno konstatovat, že pokud by bylo ze strany navrhovatele opožděné splnění oznamovací povinnosti, které nadto navrhovatel de facto nemůže ovlivnit (resp. zajistit, aby se v průběhu lhůty oprávněná osoba na straně zadavatele přihlásila do datové schránky), způsobilé zhatit úspěšné podání návrhu k orgánu dohledu, pak by takový výklad jistě odporoval nejen smyslu a účelu zákona, ale i zásadám respektovaným v moderním právním státě. Proto i z tohoto pohledu je nutno přisvědčit závěru Úřadu vycházejícího z názoru Nejvyššího správního soudu, že by měl být na okamžik doručení stejnopisu návrhu aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky a nikoliv § 18a odst. 2 upravující prosté doručování mezi fyzickými osobami, podnikajícími fyzickými osobami a právníky osobami.
26. Je přitom přirozené, že stejnopis návrhu bude zpravidla zasílán ve „stejném“ okamžiku, jako návrh samotný, tudíž by se na jeho doručení měla vztahovat tatáž ustanovení o zachování lhůty, a to minimálně z důvodů, jimiž argumentoval Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku. Jedině tak je možné zabránit nežádoucí situaci, kdy Úřad obdrží návrh ve lhůtě předpokládané § 114 odst. 4 zákona, avšak zadavatel se z objektivních či subjektivních důvodů v rozhodném čase nepřihlásí prostřednictvím oprávněné osoby do datové schránky. V zájmu zachování právní jistoty a spravedlnosti tak Nejvyšší správní soud upozadil jinak přílehlavé ustanovení o doručování mezi fyzickými osobami, podnikajícími fyzickými osobami a právníky osobami pro případ doručení stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, neboť toto doručení ve svém důsledku přímo ovlivňuje možnost domáhat se ochrany proti domnělému nezákonnému postupu zadavatele.
27. Neztotožňuji se se zadavatelem v jeho přesvědčení, že s ohledem na výslovnou právní úpravu okamžiku doručení prostřednictvím datové schránky zadavateli nebyl dán prostor pro jakoukoliv interpretaci a tedy ani pro aplikaci předmětného rozsudku. Nelze se přitom o tom, že Úřad, jakožto ústřední správní orgán, je povinen respektovat zákon a rozhodovat v jeho mezích, avšak v rámci své činnosti Úřad nesmí ignorovat ani relevantní rozhodovací praxi správních soudů. Je tomu tak proto, že rozhodnutí Úřadu, resp. předsedy Úřadu, vždy

potenciálně podléhá přezkumu ze strany soudů (je-li napadeno žalobou), a tedy musí obstát před optikou, jakou na danou věc (konstantně) správní soudy nazírají. Nastavil-li tedy Nejvyšší správní soud určitou rozhodovací linii, pak by měl Úřad takové úvahy přijmout, neboť určují směr, jakým se má Úřad ve své rozhodovací činnosti napříště ubírat. Obdobně se k této otázce vyjádřil také Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 3. 12. 2008, č. j. 30 Cdo 2811/2007 a Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 451/05 ze dne 17. 7. 2007. Pro úplnost v této souvislosti dodávám, že je nepochybné, že by se přičilo základním zásadám činnosti Úřadu, pokud by vydával taková rozhodnutí, která by následně pro nesoulad s judikaturou správní soudy zrušovaly.

28. Pro zjištění o právní normě, jež měla být aplikována v posuzovaném případě, tak Úřad musel vycházet ze skutečnosti, že Nejvyšší správní soud je vrcholným soudním orgánem ve věcech náležících do správního soudnictví v České republice, a jako takovému mu náleží dbát na zákonnost a jednotu rozhodování správních orgánů, potažmo pak Úřadu. Samotným účelem Nejvyššího správního soudu je tedy konsolidovat výkladová stanoviska a předkládat právní názory, jimiž se musí řídit správní orgány (případně též soudy nižší instance), jež aplikují dané právní normy. Je to pak i Nejvyšší správní soud, kdo vydává Sbírku rozhodnutí podle § 22 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů. Pro tento důvod nemohu dát zadavateli za pravdu, že by předmětný rozsudek byl závazný toliko pro účastníky tehdejšího soudního řízení, neboť obsahuje obecné závěry a úvahy, jimiž je Úřad při své rozhodovací činnosti vázán.
29. Na závěru, že Úřad v dané věci správně aplikoval předmětný rozsudek, ničehož nemění ani skutečnost, že znění § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech bylo ke dni 28. 11. 2011 novelizováno zákonem č. 263/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**novela**“), přičemž předmětný rozsudek byl vydán ještě v souvislosti s původní formulací § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Přestože znění § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech před novelou vyžadovalo zcela aktivní součinnost adresáta, spočívající v potvrzení převzetí, je nutné určitou aktivitu shledat i v nynějším principu doručování, a to, že je nezbytné, aby se adresát do datové schránky přihlásil. I když zde již není dán takový prostor pro „odkládání“ úkonu souvisejícího s doručením, stále je možné ze strany adresáta přihlášení do datové schránky prostřednictvím oprávněné osoby odsouvat tak, aby bylo doručení oddáleno. Jinými slovy řečeno, principiálně (tj. z hlediska vyvinutí určité aktivity ze strany adresáta pro úspěšné doručení) se právní úprava po novele nezměnila, proto je i nyní nutné pro zachování právní jistoty odesílatele posuzovat okamžik doručení stejnopisu návrhu podle § 18 zákona o elektronických úkonech a nikoliv § 18a odst. 2 téhož zákona. Z tohoto důvodu je tedy předmětný rozsudek nadále aktuální a je třeba jej pořád aplikovat, jde-li o posouzení okamžiku doručení stejnopisu návrhu zadavateli ve smyslu ustanovení § 114 odst. 4 zákona, a to prostřednictvím datové zprávy.
30. Je rovněž irelevantní, že v případě předmětného rozsudku figuroval jako zadavatel územní samosprávný celek, kterýžto, dle zadavatele, naplňuje z hlediska doručení definici orgánu veřejné moci a podle toho se mu také doručuje. Jak již bylo řečeno výše, ačkoliv předmětný rozsudek primárně řeší práva a povinnosti stran sporu, je z něj zároveň jasně patrná snaha

Nejvyššího správního soudu vyvodit obecné závěry přímo aplikovatelné při posuzování okamžiku doručení do datové schránky, je-li zadavateli doručován stejnopis návrhu na přezkoumání jeho úkonů učiněných v rámci zadávacího řízení. Tyto závěry, tedy že okamžik doručení návrhu by měl být posuzován z hlediska § 18 zákona o elektronických úkonech, pak platí obecně, tedy bez ohledu na postavení či právní formu zadavatele, neboť předmětný judikát v otázce včasnosti doručování hovoří povšechně, nikoliv pouze ve vztahu k posuzovanému případu, což vyplývá jak z jazykového znění textu předmětného rozsudku, tak z jeho smyslu, jenž Nejvyšší správní soud sledoval. Pro úplnost uvádím, že přestože Metodika k doručování prostřednictvím datových schránek při provádění úkonů v zadávacím řízení z dubna roku 2013 vydaná Ministerstvem pro místní rozvoj ČR rozlišuje osobu zadavatele podle toho, zda je či není orgánem veřejné moci, a podle toho určuje okamžik doručení, mám za to, že takovýto výklad je neudržitelný a zcela odporuje logice a smyslu posouzení včasnosti doručení do datové schránky zadavatele, jak ji v předmětném rozsudku nastavil Nejvyšší správní soud. Zatímco předmětný rozsudek považuje doručení stejnopisu návrhu jako rovnocenný úkon podání návrhu vždy, tedy bez ohledu na osobu zadavatele, jmenovaná metodika činí rozdíly v závislosti na osobě zadavatele. Ponechám-li stranou otázku jakési „rovnosti“ či „spravedlnosti“, je třeba říci, že odlišování zadavatele z hlediska jeho postavení by vedlo k tomu, že veškeré zasílání dokumentů ve vztahu k zadavateli, jakožto orgánu veřejné moci, by bylo nutné činit podle § 18 zákona o elektronických úkonech (ačkoliv Nejvyšší správní soud vyložil doručení jako „dodání“ do datové schránky pouze u zasílání stejnopisu návrhu zadavateli), což by však de facto veskrze soukromoprávní charakter zadávacího řízení nepřipustně stavělo do roviny veřejného práva. Mohu tedy tuto otázku uzavřít konstatováním, že nelze posuzovat okamžik doručení v závislosti na osobě zadavatele, a tedy že závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v předmětném rozsudku se uplatní bez ohledu na to, zda-li je či není zadavatel orgánem veřejné moci.

31. Další argumentace zadavatele se stáčí k otázce závaznosti judikatury správních soudů, resp. k „přednostní“ aplikaci předmětného rozsudku před výslovnou úpravou § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Z obecného pohledu je třeba říci, že právní názory zaujaté Nejvyšším správním soudem sice nejsou ex lege právně závazné pro případy s obdobným skutkovým či právním základem, z něž vzešel příslušný judikát, nelze však zároveň odhlížet od skutečnosti, že došlo-li v soudní rozhodovací praxi při řešení určité materie k ustálení právního názoru, je z povahy věci nezbytné, aby správní orgány ve své rozhodovací činnosti reflektovaly takový judikaturní posun, tím spíše, nejedná-li se o ojedinělé rozhodnutí, ale jde o dlouhodobě ustálený závěr mající nepominutelnou normativní sílu. V daném případě lze shledat, že závěry Nejvyššího správního soudu formulované v předmětném rozsudku byly součástí tzv. nosných důvodů (nazývány též ratio decidendi), jež mají i v kontinentálním modelu práva jistý precedenční charakter a jejichž „závaznost“ je dána právě skutečností, že rozhodnutí správních orgánů (tedy i Úřadu) musí v případném soudním řízení ve světle názorů správních soudů obstát. Není pochyb o tom, že Úřad nemůže aplikovat nepřiléhavá stanoviska správních soudů (a to ani Nejvyššího správního soudu), avšak v právě posuzovaném případě předmětný rozsudek na otázku okamžiku doručení přesně dopadá. Zároveň Úřad předmětný rozsudek konstantně v obdobných případech cituje, neboť vyslovený právní názor přijal, ztotožňuje se s ním a nemá potřebu jej konfrontovat s odlišnou argumentací, když důvody, pro něž Nejvyšší správní soud stanovil pravidlo přednostní aplikace § 18 zákona o elektronických úkonech při určení okamžiku doručení stejnopisu návrhu do datové

schránky zadavatele, shledává logickými a lépe odrážejícími smysl a účel zákona (zejména v části týkající se dohledu nad jeho dodržováním).

32. Ve světle výše uvedeného tedy není možné souhlasit se zadavatelem, že by snad Úřad postupoval v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu či by se svévolně rozhodoval, kdy bude aplikovat právní předpisy a kdy nikoliv. Postup Úřadu (potažmo napadené rozhodnutí) zcela odpovídá jak základním zásadám činnosti správních orgánů vyslovených nejen ve správním řádu, ale i v ústavních zákonech, tak předepsanému postupu, jenž je Úřad zásadně povinen dodržovat. Ani ve světle rozkladové argumentace jsem neshledal ničehož, pro co by bylo nutné odhlížet od judikatury a rozhodovací praxe Úřadu v otázce určení okamžiku doručení stejnopisu návrhu zadavateli, který Úřad dlouhodobě posuzuje optikou nastíněnou v předmětném rozsudku.
33. Zadavatel v rozkladu na svou obranu dále uvádí, že poskytl Úřadu vedle maximální součinnosti též dokumentaci o veřejné zakázce, a to ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 19. 12. 2014, přestože měl k dispozici opravné prostředky, jimiž mohl fakticky ztížit přezkoumání svého postupu v zadávacím řízení. K tomuto tvrzení mohu konstatovat, že zadavateli nemohou jít uváděné skutečnosti ku prospěchu, neboť se z jeho strany jednalo o pouhé plnění zákonem stanovených povinností. Ve vztahu ke kooperaci zadavatele s Úřadem odkazují zejména na zákonnou povinnost účastníků správního řízení (tedy v tomto případě zadavatele) stanovenou v § 50 odst. 2 správního řádu, kterou je poskytování „veškeré potřebné součinnosti“ správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí. Proto je nezbytné, aby zadavatel umožnil Úřadu získání zadávací dokumentace, jež je podkladem rozhodnutí, tak, aby Úřad mohl plnit svou povinnost zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti posuzované věci, a tím poskytnout ochranu veřejnému zájmu, kterým je dohled nad řádným zadáváním veřejných zakázek a tím i naplnění ochrany hospodářské soutěže. Co se týče vydání dokumentace o veřejné zakázce, tato povinnost zadavateli bez dalšího plyne přímo z ustanovení § 114 odst. 6 zákona. Vzhledem k tomu, že jde o povinnost ex lege, nebylo třeba zadavatele jakkoliv k předložení dokumentace o veřejné zakázce vyzývat, neboť tento si má být svých povinností náležitě vědom. Byla-li tedy zadavateli usnesením ze dne 19. 12. 2014 k zajištění účelu správního řízení stanovena lhůta k provedení úkonu (tj. předložení kompletní dokumentace o veřejné zakázce), jednalo se toliko o lhůtu dodatečnou, jelikož ve lhůtě stanovené zákonem zadavatel svou povinnost neodůvodněně nesplnil. Jinými slovy řečeno, již v okamžiku vydání jmenovaného usnesení bylo patrné, že zadavatel nepostupoval tak, jak mu určuje § 114 odst. 6 zákona.
34. Uvádí-li zadavatel, že ve správním řízení nevyužil opravné prostředky, přestože jimi mohl ztížit přezkoumání svého postupu v zadávacím řízení, musím konstatovat, že je pouze věcí zadavatele, jakožto účastníka řízení, zda užije (či jak naznačuje – zneužije) opravné prostředky, s nimiž správní řád výslovně počítá. O možnosti podat rozklad k předsedovi Úřadu proti usnesení ze dne 19. 12. 2014 ve lhůtě stanovené správním řádem byl zadavatel náležitě poučen v samotném usnesení. Nadto je mu takové oprávnění jistě známo z příslušných ustanovení správního řádu. Proto mi nenáleží jakkoliv hodnotit či se zabývat faktem, že zadavatel nepodal řádný opravný prostředek, neboť autonomní uvážení, zda rozklad podá či nikoliv, je čistě v jeho kompetenci.
35. Zadavatel se v rozkladu hájí i tak, že poskytl Úřadu podstatnou část dokumentace o veřejné zakázce v kopii. Avšak ve vztahu k povinnosti stanovené v § 114 odst. 6 zákona nemá

relevanci, pokud zadavatel poskytne Úřadu podstatnou část dokumentace o veřejné zakázce v kopii, neboť tím nelze zhojit fakt, že zadavatel nesplní povinnost zaslat veškerou originální dokumentaci o veřejné zakázce, která byla v souvislosti se zadávacím řízením pořízena, ve lhůtě 10 kalendářních dnů ode dne doručení stejnopisu návrhu na přezkoumání zadavatelových úkonů.

36. V rámci rozkladu zadavatel rovněž tvrdí, že rozhodnutí o námitkách nebylo součástí zasláné dokumentace o veřejné zakázce z pouhého administrativního pochybení, které bylo nadto bezodkladně po jeho zjištění napraveno. Samotné včasné nezaslání rozhodnutí o námitkách pak dle zadavatele nemohlo být, s ohledem na účelnost a přiměřenost správního trestání, důvodem pro uložení pokuty. K této námitce je třeba říci, že výrok napadeného rozhodnutí ohledně správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. h) zákona nespočívá snad pouze v nezaslání rozhodnutí zadavatele o námitkách uchazečů proti vyloučení z účasti v zadávacím řízení (byť právě těchto dokumentů se návrh navrhovatele dotýkal). Výrok I. napadeného rozhodnutí je založen na tom, že zadavatel nezaslal své vyjádření k návrhu a dále originální a kompletní dokumentaci o veřejné zakázce, to vše ve lhůtě 10 kalendářních dnů ode dne doručení návrhu, nýbrž až o měsíc později, přičemž chybějící část dokumentace – tedy ono rozhodnutí o námitkách – zaslal ještě později. Jak již bylo řečeno výše, zadavateli vznikla povinnost ve smyslu § 114 odst. 6 zákona již doručením návrhu, bez nutnosti jakéhokoliv dožadování ze strany Úřadu, proto nelze přisvědčit názoru zadavatele, že předložil dokumentaci o veřejné zakázce včas, když ji předložil v dodatečně lhůtě určené Úřadem z důvodu, že svou povinnost zadavatel nenaplnil ve lhůtě, jež běžela dle zákona. Pro upřesnění tedy zdůrazňuji, že deliktní jednání Úřad primárně konstatoval v souvislosti s opožděným zasláním dokumentace o veřejné zakázce spolu s vyjádřením k návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, nikoliv v souvislosti s neúplnou dokumentací. Ve světle uvedeného se i tato námitka jeví jako nedůvodná.
37. Závěrem rozkladu zadavatel namítá, že v souvislosti s narušením zásady přiměřenosti a účelnosti správního řízení mu není zřejmé, jak má uložená pokuta naplnit obě funkce právní odpovědnosti (to je preventivní a represivní funkce). Domnívám se, že jsem již výše srozumitelně objasnil, v čem spočívalo pochybení zadavatele, resp. vyvrátil jsem zadavatelovu domněnku, že je sankcionován za relativně banální nezaslání rozhodnutí zadavatele o námitkách uchazečů proti vyloučení z účasti v zadávacím řízení. Vzhledem k tomu, že v důsledku deliktního jednání zadavatele došlo k výraznému oddalování a zbytečným průtahům při vedení řízení u Úřadu v souvisejícím návrhovém správním řízení, jedná se o správní delikt svým charakterem závažný, neboť nejenže ztěžuje postup Úřadu při jeho dohledové činnosti, ale svým způsobem se dotýká i práva navrhovatele na vyřízení věci bez zbytečných průtahů a ochrany jeho zájmů, jež jsou promítnuty do podaného návrhu. Z tohoto důvodu (když je zde jasně dána právní odpovědnost zadavatele za shora popsany správní delikt) se tedy neztotožňuji s názorem zadavatele, že by snad sankce za správní delikt byla nepřiměřená či nebyla sto naplnit svůj účel.
38. Není sporu o tom, že funkce právní odpovědnosti spočívají především v nutnosti působit na dodržování práva (jsou tedy de facto jednou z hlavních záruk zákonnosti). Zatímco represivní funkce právní odpovědnosti představuje důsledek jednání, jímž je v daném případě majetkový postih zadavatele za nedodržení zákonného postupu, jak byl již opakovaně popsán výše, preventivní funkce působí do budoucna, když v sobě zahrnuje

výchovný aspekt, resp. vede zadavatele k tomu, aby se napříště choval v souladu se zákonem a neopakoval jeho porušení. Právní odpovědnost má v ideálním případě plnit obě jmenované funkce, je ale vždy na konkrétním zadavateli, jaké si vezme ponaučení a jak bude v budoucnu respektovat zákon. Úřad, jakožto orgán dohledu, může toliko dohlížet nad zadáváním veřejných zakázek a svými úvahami vycházejícími z rozhodných skutečností se co nejvíce přiblížit k tomu, aby bylo dosaženo společensky nejpříjemnějšího řešení, neovlivní však, dojde-li skutečně k faktickému naplnění účelu uložené správně právní sankce.

39. Rozklad zadavatele směřuje i proti výroku o uložení pokuty, ačkoliv zadavatel neuvádí žádné konkrétní námitky napadající její výši či zákonnost, vyjma namítaného nenaplnění preventivní a represivní funkce právní odpovědnosti. Uloženou pokutu jsem přesto přezkoumal z hlediska zákonnosti a přiměřenosti, stejně tak jako postup Úřadu při jejím stanovení, přičemž mohu konstatovat, že Úřad při určení výše pokuty přihlédl k závažnosti spáchaného správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl zadavatelem spáchán (viz body 65. až 69. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Rovněž byla Úřadem výše pokuty řádně posuzována tak, aby tato byla úměrná finančním poměrům zadavatele a neměla vůči němu likvidační charakter, když Úřad vzal v úvahu výroční zprávu zadavatele za rok 2013. Z ní pak učinil závěr, že s ohledem na fakt, že zadavatel vykázal čistý zisk ve výši 359.000.000 Kč, nemůže mít uložená pokuta likvidační potenciál. Zároveň nemůže být uloženou pokutou ohrožena činnost zadavatele. Úřad při stanovení výše pokuty tedy přezkoumal mimo jiné i majetkové poměry zadavatele a mohu tedy konstatovat, že tím naplnil svou zákonnou povinnost, rozvedenou pak například v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. 4. 2010 (byť se v citovaném rozsudku, odlišně od zadavatele, jednalo o fyzickou osobu), který říká, že *„[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“*
40. Stran přitěžujících okolností se přikláním k názoru Úřadu, který v dané věci jako přitěžující shledal fakt, že i přes opakované výzvy k zaslání dokumentace o veřejné zakázce tato nebyla Úřadu v kompletním rozsahu poskytnuta až do dne 27. 2. 2015. Ztotožňuji se i s polehčujícími okolnostmi, spočívajícími v zaslání kopie části dokumentace o veřejné zakázce, v důsledku čehož byla částečně umožněna kontrola postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky. Mám za to, že Úřad v daném případě dospěl ke správnému závěru, když za předmětný správní delikt dle § 120 odst. 1 písm. h) zákona uložil pokutu ve výši 100.000 Kč. Zohlednil tak skutečnost, že pokuta musí být natolik intenzivní, aby byla zadavatelem pociťována jako újma, neboť uložení velmi nízké pokuty by tato neplnila svou funkci, tj. sankce za protiprávní jednání a preventivní působení pro příští postup zadavatele při jiném zadávacím řízení. Krajský soud v Brně se ve svém rozsudku č. j. 62 Af 14/2013 – 296 ze dne 23. 10. 2014 k této problematice vyjádřil následovně: *„... konkrétní forma postihu (pokuta) a jeho výše musí působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí žalobci, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v žalobcově materiální sféře, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by byl ovšem pro žalobce likvidačním.“* Závažnost porušení zákona spatřuji, totožně jako Úřad, především ve skutečnosti, že v důsledku deliktního jednání zadavatele došlo

k významnému oddalování rozhodnutí Úřadu v souvisejícím správním řízení o návrhu. Výše pokuty uložená Úřadem je stanovena při samé dolní hranici zákonné sazby, proto ji lze označit za zcela přiměřenou shledanému porušení zákona a i přes nesouhlas zadavatele zohledňující obě základní funkce právní odpovědnosti.

41. Připomínám v této souvislosti, že každá peněžitá sankce představuje nepříznivý zásah do majetkové i jiné sféry povinného, a proto negativně dopadá na jeho další činnost, a tedy i na jeho rozvoj (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48). S přihlédnutím k následkům spáchání správního deliktu, a k nutnosti naplnění sankčních účinků, zejména předcházení budoucího porušování zákona, nelze výši sankčního postihu zcela minimalizovat.
42. Mohu tedy uzavřít, že postup Úřadu při stanovení výše pokuty shledávám na jedné straně konformní se zněním § 120 odst. 2 písm. a) zákona a § 121 zákona, na straně druhé plně přiléhavý specifikům daného případu. S ohledem na výše uvedené lze postup Úřadu považovat za souladný s pravidly logického usuzování, když předpoklady takového úsudku byly zjištěny zákonným procesním postupem. Úřad při stanovení výše pokuty nevybočil ze zákonem stanovených mezí správního uvážení při současném respektování základních zásad správního trestání. Proto shledávám postup Úřadu při uložení sankce a stanovení její výše za zákonný.

Závěr

43. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
44. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

JUDr. Filip Behenský, advokát v BEHENSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář,
Kropáčkova 563/14, 149 00 Praha 4

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy